

ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Свети Григорије Лебедев

**Преображење Господње
је слика преображења душе
која је пошла за Христом!**

Преображење Господње на Тавору – то је слика преображења душе која је пошла за Христом. Као што је на Христовом путу било не само трње Крста, него и слава Тавора, тако ће и на путу душе која је узела Крст, бити њен Тавор и сладост Таворске Светлости.

На Тавор одлазе после шест дана. Шест дана – то је радна недеља на коју је указао Господ: „шест дана ради“. Значи, на Тавор узлазе после радне недеље живота, на крају крсног подвига живота.

На Тавор узлазе само избрани. Господ узима са Собом само избрану тројицу: Петра, Јакова и Јована, као да тиме жели да покаже да избране душе према Тавору воде три добродетељи: најтврђа вера, непоколебива нада и огњена љубав.

Дакле, на завршетку пута подвижничке борбе са грехом, када је венац добродетељи који овенчава борца исплетен, Господ душу удостојава Тавора.

Молитва је сила угодна Богу. И овде је присутна она. Она даје крила, она одваја од земље. Јеванђелист Лука нас богонадахнуто подсећа на ту силу, како је не бисмо заборавили: *...И попе се на гору да се помоли Богу. И док се мољаше постаде изглед Његовог лица другачији* (Лк. 9,28-29).

У молитвеном усхићењу спушта се

Таворска Светлост. Таворска Светлост јесте Светлост Божанства – то је Господња, благодатна Светлост.

Ето због чега Света Црква исповеда Христа као „Светлост од Светлости“ (Символ вере) и пева Му: „Светлост Твоја свагдапостојећа“ (тропар Преображења), тј. вечно постојећа, као што си и Ти, као и Твоја природа; а Божије откривање (показивање) људима Црква назива давањем Светлости:

„Ти, Господе, Светлодавче“.

Погледај: у јављањима Господњим је иста та сила Светлости. Кад Божанска Светлост обасја душу, она се, сва успламтела огњем Божанства, и сама разгори јаче од сунца, и лице као огледало душе засија заносном Светлошћу Божијом.

И засија лице Његово као сунце. Прожета Божанским озарењем, мења се чак и материјална природа. Она постаје финија, губи своју телесност и материјалну грубост, преображава се и испуњава Таворском Светлошћу. Одатле непропадљивост тела светих угодника Божијих и чуда у вези са предметима које су они употребљавали.

Не пише Јеванђелист без разлога о преображавању Христове одеће – да је она постала сјајна и бела као снег, и да се тако не може одећа убелити на земљи – указујући овом појединошћу на то, да природу материје није изменио земаљски, природни узрок, него је то учинила сила Тавора.

Какав је садржај Божанског озарења? Чиме је испуњен живот душе у благодатној Таворској Светлости? Испуњен је општењем са небеским светом.

И указа им се Илија са Мојсијем и бејаху у разговору са Исусом. Именована су два представника горњег света: један представља закон, правду и веру – Мојсије, а други представља живот и ревност за дела правде – Илија. Али Илија, иако је живео после Мојсија, именован је први, да би се показало да је вера без дела мртва, и да се на небу примају дела, као што је онамо узашао и ревнитељ, живота, „анђео у телу“ – Илија.

Свештеник Данил Сисојев

Недељна служба је најбоље средство против депресија и жалости!

Целокупно богослужење представља истинску школу љубави Божије. Ми чујемо Његову реч, сећамо се Његових чудесних дела, слушамо о нашој будућности. Заиста „у цркви Његовој све говори о слави Његовој“ (Пс. 29:9). Пред нашим очима пролазе подвизи Мученика, победе Подвижника, храброст царева и свештеника. Слушамо о Његовој тајанственој природи, о спасењу које нам је дао Христос. Ту се радујемо светлом Христовом васкрсењу. Не називамо ми узалуд недељно богослужење „малим Васкрсом“. Често нам се чини да је све око нас ужасно, страшно и безнадежно, док нам недељна служба говори о нашој Нади. Не говори узалуд Давид: „Казујемо, Боже, милост Твоју усред цркве Твоје“ (Пс. 48:10). Недељна служба је најбоље средство против свих тих безбројних депресија и жалости које су саставни део „животарења“. Богослужење је светлуцајућа дуга Божијег завета усред магле свеопште сујете.

Наше празнично богослужење има као своје срце молитву и размишљање над Светим Писмом чије читање у храму има посебну силу. Један подвижник је видео како су из уста ђакона који је на недељној Литургији читао реч Божију излазили огњени језици. Они су чистили душе људи који су се молили у храму и уздизали се ка небесима. Људи који говоре да могу прочитати Библију и кући, да тобож због тога није потребно ићи у храм - греше. Чак ако они заиста отворе кући Књигу, њихова удаљеност од црквеног сабрања не даје им да схвате смисао прочитаног. Искуство говори да људи који не учествују у Светом Причешћу практично нису у стању да усвоје вољу Божију. И то није за

изненађење! Јер, Писмо је слично „упутству“ за добијање небеске благодати. Ако неко само чита упутство не покушавајући да састави полицу или направи програм, оно остаје неразумљиво и брзо се заборавља. Познато је да наша свест брзо филтрира неискоришћену информацију. Зато је Писмо неодвојиво од црквене заједнице, јер га је управо Црква и дала.

Напротив, људи који су били на недељној Литургији и након тога код куће узели Свето Писмо видеће у њему смисао који никада пре тога не би приметили. Често се догађа да управо на празницима људи сазнају вољу Божију о себи. Јер, по речима преподобног Јована Лествичника: „Бог своје угоднике награђује даровима увек, али нарочито у вези са годишњим и Господњим празницима“ (Лествица, Слово пастиру, 3).

Није случајно што су људи који редовно иду у храм унеколико другачији и по спољашњем изгледу и по душевном стању. Са једне стране, врлине за њих постају природне, а са друге – честа исповест их спречава да чине озбиљне грехе. Да, често се код хришћана страсти такође појачавају, јер сатана не жели да се људи, створени из земље, уздижу на небеса одакле је он свргнут. Зато сатана и напада на нас као на своје непријатеље. Међутим, ми не треба да га се бојимо, већ да се боримо са њим и победимо га. Јер Господ је рекао: „Који побиједи наслиједиће све“ (Отк. 21:7).

Архимандрит Лазар Абашидзе

Насликајмо слику по свом срцу...

Насликајмо слику по свом срцу – време ће је избрисати једним лаким покретом као влажним сунђером, од нашег цртежа ће остати само нејасан беличасти траг и он ће се заборавити, избрисаће се. Прилазиће други и истим овим кредама ће на табли сликати своје слике... Али, оно што је некада речено, што се урезало, чинило се само на трен, не нестаје без трага чак ни кад је избрисано. Господ Својим премудрим свевидећим оком види сваки потез, сваки детаљ, свега се сећа, свему зна праву цену.

Оно што је изражено на овој слици која је блеснула у времену одредиће се у нашу будућност, наше стање у вечности заувек – заувек, за вечне векове!

Онај ко је изабрао само земаљско, пролазно, ко се само због тога радовао, ко се Богу молио само за пролазно, и добија „добра“ само овде, где их је и тражио. А у вечности је изабрао сиромаштво.

„Неко даје милостињу,“ каже ава Доротеј, „да би се спасио његов брод и Бог спасава његов брод. Други је даје за своју

децу и Бог спасава и чува његову децу.

Трећи је даје да би се прославио и Бог га прославља, јер Бог не одбацује никога, него свакоме даје оно што овај жели, само ако то не шкоди његовој души. Али сви ови су већ добили своју награду и Бог им ништа није дужан, зато што нису од Њега тражили ништа корисно за своју душу, и циљ који су желели да остваре није имао везе са њиховом душевном коришћу. Ти си то учинио да би твоје поље било благословено и Бог је благословио твоје поље; ово си учинио за своју децу и Бог је сачувао твоју децу.

Учинио си да би се прославио и Бог те је прославио. Дакле, шта ти Бог дугује? Дао ти је плату за коју си радио.

Неко даје милостињу да би се избавио од будуће муке: један је даје ради користи своје душе, даје ради Бога, али ни он није такав какав Бог жели да буде, јер се још налази у стању роба, а роб не испуњава добровољно вољу свог господара, већ плашећи се да ће иначе бити кажњен: тако и овај даје милостињу да би се избавио од мучења, и Бог га избавља од њега. Други даје милостињу да би добио награду: овај је изнад првог, али ни он није онакав какав Бог жели да буде: јер се још увек не налази у стању сина, већ као најамник испуњава вољу свог господара да би од њега добио плату и добит: исто тако и овај даје милостињу да би стекао и добио награду од Бога... или чинимо добро ради самог добра и тада се налазимо на степену сина, јер син не испуњава очеву вољу због страха и због тога што жели да добије од њега награду, већ желећи да му угоди, да му укаже поштовање и да га умири.

Свештеник Георгије Максимов

Да ли деца плаћају за грехе својих родитеља?

- Понекада имамо прилике да чујемо да четири или чак и седам покољења одговарају за грех који је учињен у роду. Да ли је заиста тако?

Такво мишљење понекада покушавају да представе као учење Цркве, чак се позивају понекада и на старозаветне текстове.

Да, у књизи Бројева, Бог се описује као Онај Који „не правда кривога, него походи безакоње отачко на синовима до трећег и четвртог колена“ (4 Мојс. 14:18). Међутим, како објашњава Преподобни Јефрем Сирин, то се тиче оних случајева када деца и потомци лично и добровољно учествују у греху родитеља, понављајући тај грех. Безакоње отаца које се наставља у деци, кажњава се тиме што се такав род пресеца. И у другој књизи Старог Завета написано је: „Јер сам Ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ, Који на синовима походим безакоња отаца њихових до трећег и до четвртог колена, оних који мрзе на Ме“ (5 Мојс. 5:9). То јест, ако у неком роду четири покољења заредом мрзе Бога, такав род престаје да постоји. Ето шта значе ове речи.

Јудеји су временом почели да их схватају неправилно, сматрајући да тобож може праведни и побожни човек да буде кажњаван за грех свог оца или прадеде кога чак није ни видео. Одавде су произлазиле две лажне мисли: прва – Бог није праведан, друга – ако ме стигне нека казна, то не значи да сам ја грешан и да треба да се исправљам, већ да су моји преци доста грешили, а ја тако добар, ето, морам за њих да испаштам. Чак су и пословицу смислили: „оци јели кисело грозђе, синовима трну зуби“.

И ето, изобличавајући то лажно схватање, Бог устима Пророка Језекиља говори: „Шта хоћете ви који говорите причу о земљи Израилевој говорећи: Оци једоше кисело грозђе, а синовима трну зуби? Све су душе Моје, како душа очева тако и душа синовљева Моја је, која душа згреши она ће погинути... Али говорите: Зашто да не носи син безакоње очево? Јер син чини суд и правду, све уредбе моје држи и извршује; доиста ће живети. Која душа згреши она ће умрети, син неће носити безакоње очево нити ће отац носити безакоње синовљево; на праведнику ће бити правда његова, а на безбожнику ће бити безбожност његова. Судићу вам свакоме по путевима његовим, говори Господ“ (Јез. 18: 2, 4, 19-30).

А кроз Пророка Јеремију Бог је рекао: „У те дане неће се више говорити: Оци једоше кисело грозђе, а синовима трну зуби. Него ће сваки за своје грехе погинути; ко год једе кисело грозђе, томе ће зуби трнути“ (Јер. 31:29-30). То јест, нема пред Богом одговорности за грех предака.

И када су Апостоли показали на слепог од рођења, питајући Христа да ли му се због греха родитеља то догодило, Господ је јасно рекао: не (Јн. 9:2-3). Зато је поменути став погрешан.

Бог је праведан и свако бива кажњен за сопствене грехе. Лако је кајати се за туђе грехе, међутим, Бог од нас очекује покајање за наше сопствене грехе.

Антон Кљујев

**Братски савет и утеха човеку
који жели да се бори са страшћу
хомосексуализма**

„Рођени, знаш, то је као дијабетес. Са тим је неопходно живети. То је болест, твоје искушење, твој крст. Као што са дијабетесом (ја имам дијабетес) не можеш да живиш ни један дан без инсулина, тако и твоја неређа такође захтева стални утицај лекова. Духовних лекова. Ти си дужан да апсолутно јасно схватиш да без Христа нећеш моћи да победиш своју страст. Просто нећеш издржати. Без инсулина ја не могу дуго да живим, ти нећеш преживети без молитве, поста, покајања, исповести, Причешћа.

Као што у дијабетесу не смеш да једеш слатко, тако се и теби, под смртним страхом забрањује да развијаш своју болест у грех не само душе, већ и тела. Постоји једноставна, Исусова молитва: „Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешног!“. Научи је, непрестано понављај у себи – не као „мантру“ или „заклињање“, не као магијску формулу, не монотono, већ као вапај човека који виси изнад амбиса. Вапај Ономе Ко може да те извуче из њега. Страст твоја је пород духовна злобе, кушача који су те опколили, а

ти их не видиш; они те изазивају, убацују ти своје мисли тако да их ти доживљаваш као своје. Моли Бога да те избави од њих. Моли упорно, моли смирено, схватајући да се ти сам од те пакости нећеш избавити, да је то јаче од тебе, да ти је неопходан Спаситељ.

Али то да се „ти сам нећеш од тога избавити“ не значи да не можеш себе да натераш да не грешиш телом. Не, ТИ СИ ОБАВЕЗАН да то не чиниш. Али мораш и Христу Спаситељу да се молиш да се избавиш од страсти. Без одступања. Стално. „молите се непрестано“, писао је Апостол Павле.

Зато нам је и дата Исусова молитва. Њоме се можеш молити стално. Што и ја сам радим.

Пост ће смирити твоју душу, покајање и исповест, кајање због сопствене немоћи и непрестаних падова ће очистити твоју душу. Причешће Телом и Крвљу Христовом ће те оснажити, у свему ће ти помоћи искрена и непрестана молитва. И запамти, све што се са нама догађа – све је од Бога. И све нам је на корист. Да нисам почео да болујем од дијабетеса, не бих се ни замислио о Богу. И твоја несрећа ти је такође на спасење. Спасевај се.

Слава Богу за све! Амин.“

Свештеник Павле Гумеров Зашто је питање јединства вере код супружника толико важно?

Зашто је питање јединства вере код супружника толико важно? За верујућег човека све је јасно: моја вера – то је оно што чини смисао мог живота и веома велики део моје душе. Ја уређујем свој живот у складу са својом вером. Ако су мој супруг или моја супруга равнодушни према питањима духовног живота или нису православни, како ћемо ми једно другог разумети и како ћемо постати једна целина у браку?

Са односом према вери директно је повезан проблем васпитања деце. На пример, муж сматра да дете не треба водити у цркву и причешћивати, а жена да га не треба возити на куглање или базен – и то је разлог за стални конфликт. Настаће проблеми и са заједничким слободним временом, јер те дане, када ми, православни, идемо у цркву, тј. дане викенда, супружници желе да проведу заједно. И ако једна половина не иде у цркву (најчешће муж), онда ће он негодовати због тога што његова жена викенде проводи у храму, а не код куће са њим – јавиће се љубомора.

Због тога ако, на пример, мушкарац пре брака не жели да иде у цркву, ја не бих саветовао црквеној девојци да се уда за њега, све док њен изабраник не почне барем мало да се уцрковљава. Друга ствар је кад неко од супружника улази у веру кад је већ у браку. Такав брак не треба раскидати јер, како каже апостол Павле: „Шта знаш жено, можда ћеш

спасити мужа? Или шта знаш, мужу, можда ћеш спасити жену?“ (Кор. 7, 16) Да ли вреди утицати на неверујућег супруга и како? Наравно, то не значи да га треба стално малтретирати причама о цркви. Боље је да почнете више да се молити за њега, а постоји много случајева када је таква молитва доносила плода. Поред тога, сам живот жене и њено понашање могу више сведочити о Христу, него њене проповеди. „ Исто тако и ви, жене, будите покорне својим мужевима – говори апостол Петар – да ако неки не верују речи, онда понашањем жена и без речи буду придобијени, када виде „чедно понашање ваше са страхом“ (1 Петр. 3, 1-2.). Не треба мислити да се таква промена у мужу може догодити преко ноћи. Као потврду својих речи могу да вам испричам причу која се догодила још пре револуције. Једна православна жена имала је мужа који је био протестант.

Њих двоје су заједно проживели више од једне године и једном муж жени рече: „Ја желим да постанем православац“. Жена бијаше изненађена, јер она никада од њега то није тражила. Тада јој он рече: „Ја сам приметио да ти као да сијаш када се вратиш из цркве, и онда сам схватио да ви тамо имате нешто чега у нашим црквама нема“. Ако жена иде у цркву, а муж још увек не, онда она мора да учини све што може, како би муж када се она враћа са службе био окружен посебном бригом, пажњом и наклоношћу с њене стране. Тада ће он увидети праве плодове наше вере. Заједничка вера такође помаже супружницима у разрешавању многих спорних ситуација. Верујућим људима је лакше да разумеју и да опросте једни другима. За оне који верују у животу не дешава се ништа случајно. Ако нас задеси нека невоља, онда се треба потрудити да схватимо зашто нам се то догодило и треба њу искористи за побољшање свог живота у браку. Дешава се да нека озбиљна несрећа (болест деце, финансијске потешкоће, губитак ближњих, породичне кризе, итд.) буквално изнова изграђују породицу – супружници се уче да воле једни друге и да се исправно понашају. Ако су они спремни да се мењају, онда та несрећа доприноси оздрављењу њихових односа који су се били претворили у навику.